

Sygn. akt III CNP 16/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z powództwa A. B.
przeciwko Powiatowemu Urzędowi Pracy w Z.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 czerwca 2013 r.,
na skutek skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w N.
z dnia 10 listopada 2011 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Powódka A. B., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w N. z dnia 10 listopada 2011 r. Skarga podlega odrzuceniu.

Stosownie do art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. jednym z wymogów prawidłowego sporządzenia skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem jest wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (powinno to nastąpić w wydzielonej części redakcyjnej skargi). W niniejszej skardze powołano jej podstawy, nie wskazano natomiast przepisu prawa, z którym kwestionowane orzeczenie ma być sprzeczne. Tymczasem nie ulega wątpliwości, że mimo popełnionych uchybień prawnych ostateczna treść wyroku sądu może odpowiadać prawu. Dlatego też ustawodawca uznał, że wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest zdaniem autora skargi niezgodny, należeć powinno, do tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi.

Ponadto skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie - w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia - jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia.

Zaznaczenia wymaga również, że zgodnie z 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (nie tylko „wskazać”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący

wątpliwości oraz w drodze stosownego wywodu dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić.

Niezamieszczenie tych elementów w skardze powoduje jej odrzucenie (art. 424⁸ § 1 k.p.c.) dlatego orzeczono jak w sentencji.